

Ivan VEČENAJ

SELO GOLA

Pokažite vi nam selo,
koje zgleđa kak raspelo.
Na križanju dok stojite,
celu Golu vi vidite.
Naše selo lepo je po tomu,
i po tomu i semu drugomu.
Dok vam treba vi samo dojdite,
v našem selu saveta dobite.
Kak se dela i kak se popeva,
v našem selu nišče ne zadeva.
Se mi strance lepo dočekamo,
i od nas je lepo otpravimo.
Za Golu se denes v novinami piše,
da se v Goli i riše i piše.
Gola ima kaj drugi nemajo,
tu i ftiči drugač popevajo.
Vu Goli se drugač i govori,
i drugač se dragom Bogu moli.
Selo Gola i ako je malo,
ipak svetu nekaj je pak dalo.

MAJKA

Saka majka deci bi se veselila,
v zlu i dobru navek popevala.
Dok bi legla i dok bi se digla,
deca neso nigdar majku vidla.
Navek ona kesno bi legala,
dok so deca več trdo zaspala.
Dok je legla neje dugo spala,
saki čas bi deca vun se zvala.
V noči malo dete moralo pak cekati,
jadna majka neje mogla mirno spati.
Rano v mraku bi se ona digla,
majku deca ni to neso vidla.
Za decu se pak navek molila,
navek decu na dobro vučila.
Neje znala za nikakvo slatko,
v njezinom je gotu navek bilo žovko.
Neje znala za brenalo,
neje znala za zrcalo.
Njezino zrcalo soj i bila deca mila,
dok so zdrava i vesela bila.
Vu deci je svoje lice vidla,

dok je legla i dok se je digla.
Majčine so bile brige jedovite,
navek nade bile so velike.
Kam got išla ona se molila,
da bi deca navek srečna bila.
A mi deca dok smo bili mali,
za majčinu brigu nismo znali.
Majka, majka ta velika briga tvoja,
zalejana bila s puno kapi znoja.
Za života svoji deci ti si puno dala,
nek ti bode milijon put fala.

NEMA VIŠE STARE GOLE

Nema više stare Gole,
ni njezine lepe zore,
ni njezini lepi ftiča,
niti seča, ni pužiča,
ni poznati stari lica,
ni sa krohom kolibica,
ni pradjeda vu gačama,
ni kamiša vu lulama.

Nema baka s poculicom,
niti žena sa krunicom,
niti snehe vu crlenom ropcu,
niti kosca na žarkomu soncu,
niti dekle vu pisanom,
niti snehe vu šaranom,
niti žene vu gunjašu,
niti dečkov vu škornjašu,
nit čoveka vu frtunu,
niti dečka sa škrlakom,
nit čoveka sa ruksakom,
niti žene sa cekerom,
niti žene s coclekom.

Nema više lepi konja,
ni njihovog znojnog vonja,
nema više pomelajca,
niti starog pokučarca.
Nema više ni kanasa,
nema više ni čordaša,
nema više ni vurmokara,
nema više ni steklara,
nema više ni piščokara,
nema više ni lončara.
Nema više niti stope,
kolovrata ni preslice,
ni nareda ni snovače,
niti stare podrivače.

Nema više ni šnjajdara,
nema više ni vužara,
nema više ni kovača,
nema više ni šustara,
nema više ni kolara,
nema više ni tišlara,
niti bokca ni bogice,
niti stare coprnice.

Nema više stare Gole,
ako glediš po licima,
ako glediš po hižama,
ako glediš po opravi,
ako glediš po naravi,
ako glediš po pajdaštvu,
ako glediš po susetstvu,
ako glediš po svatima,
ako glediš po kumima,
ako glediš po sprevodu i po meši,
po pričesti i krštenju,
ako glediš po zvonjenju,
i vu cirkvi popevanju,
ako glediš po proščenju,

i po starom ponašanju,
ako glediš po oranju,
ako glediš po kopanju,
ako glediš po košenju,
ako glediš po treblenju,
ako glediš po runjenju,
ako glediš po pilenju
ako glediš po pelanju.

Došlo nam je čisto drugo,
a to drugo bode dugo,
za nas stare nepojmlivo,
a za mlade razumljivo.
To je bilo od nekada,
dojde novo a staro propada.

Tak je bilo od postanka sveta,
se dok bode na zemlici cveta.
Se je prešlo, se je vmrlo,
reklo bi se izumrlo.
Ostala je samo sena,
kao davna uspomena.

Gola, mjeseca srpnja 1990.

